

Ός πότε παλικάρια να ζούμεν στα στενά,
Μονάχοι σα λιοντάρια, σταις ράχαις στα βουνά;
Σπηλαίς να κατοικούμεν, να βλέπωμεν κλαδιά,
Να φεύγωμ' απ' τον Κόσμον, για την πικρή σκλαβιά.
Να χάνωμεν αδέρφια, Πατρίδα, και Γονείς,
Τους φίλους, τα παιδιά μας, κι' όλους τους συγγενείς.
Καλλιώναι μίας ώρας ελεύθερη ζωή,
Παρά σαράντα χρόνοι σκλαβιά, και φυλακή.

Τι σ' ωφελεί αν ζήσης, και είσαι στη σκλαβιά,
Στοχάσου πως σε ψένουν καθ' ώραν στη φωτιά.
Βεζύρης, Δραγουμάνος, Αφέντης κι' αν σταθής,
Ο Τύραννος αδίκως, σε κάμει να χαθής.
Δουλεύεις όλ' ημέρα, σε ό,τι κι' αν σοι πη,
Κι' αυτός πασχίζει πάλιν, το αίμα σου να πιη.
Ο Σούτζος, κι' ο Μουρούζης, Πετράκης, Σκαναβής,
Γγίκας, και Μαυρογένης, καθρέπτης, είν' να ιδής.
Ανδρείοι Καπετάνοι, Παπάδες, λαϊκοί,
Σκοτώθηκαν κι' Αγάδες, με άδικον σπαθί.
Κι' αμέτρητ' άλλοι τόσοι, και Τούρκοι, και Ρωμιοί,
Ζωήν, και πλούτον χάνουν, χωρίς καμμιά 'φορμή.

Ελάτε μ' έναν ζήλον, σε τούτον τον καιρόν,
Να κάμωμεν τον όρκον, επάνω στον Σταυρόν.
Συμβούλους προκομμένους, με πατριωτισμόν,
Να βάλλωμεν εις όλα, να δίδουν ορισμόν.
Οι νόμοι νάν' ο πρώτος, και μόνος οδηγός,
Και της πατρίδος ένας, να γένη Αρχηγός.
Γιατί κ' η αναρχία, ομοιάζει την σκλαβιά,
Να ζούμε σα θηρία, είν' πλιο σκληρή φωτιά.
Και τότε με τα χέρια, ψηλά στον Ουρανόν,
Ας πούμ' απ' την καρδιά μας, ετούτα στον Θεόν.
Εδώ συκώνονται οι Πατριώται ορθοί, και υψώνοντες τας χείρας
προς τον Ουρανόν, κάμνουν τον όρκον .

Όρκος κατά της Τυραννίας, και της αναρχίας.

Ω Βασιλεύ του Κόσμου, ορκίζομαι σε σε,
Στην γνώμην των τυράννων, να μην ελθώ ποτέ.
Μήτε να τους δουλεύσω, μήτε να πλανηθώ,
Εις τα ταξίματά τους, για να παραδοθώ.
Εν όσω ζω στον Κόσμον, ο μόνος μου σκοπός,
Για να τους αφανίσω, θε νάναι σταθερός.
Πιστός εις την Πατρίδα, συντρίβω τον ζυγόν,
Αχώριστος για νάμαι, υπό τον Στρατηγόν.
Κί' αν παραβώ τον όρκον, να στράψ' ο Ουρανός,
Και να με κατακάψη, να γένω σαν καπνός.

Τέλος του Όρκου.

Σ' Ανατολή και Δύσι, και Νότον και Βοριά,
Για την Πατρίδα όλοι, νάχωμεν μια καρδιά.
Στην πίστιν του καθ' ένας, ελεύθερος να ζη,
Στην δόξαν του πολέμου, να τρέξωμεν μαζύ.
Βουλγάροι, κι' Αρβανήτες, Αρμένιοι και Ρωμιοί,
Αράπιδες, και άσπροι, με μια κοινή ορμή.
Για την ελευθερίαν, να ζώσωμεν σπαθί,
Πως είμασθ' αντρειωμένοι, παντού να ξακουσθή.
Όσ' απ' την τυραννίαν, πήγαν στη ξενητιά,

Στον τόπον του καθ' ένας, ας έλθη τώρα πια.
Και όσοι του πολέμου, την τέχνην αγροικούν,
Εδώ ας τρέξουν όλοι, τυράννους να νικούν.
Η Ρούμελη τους κράζει, μ' αγκάλαις ανοιχταίς,
Τους δίδει βιο, και τόπον, αξίαις και τιμαίς.
Ός πότη' Οφφικιάλος, σε ξένους Βασιλείς.
Έλα να γένης στύλος, δικής σου της φυλής.
Κάλλιο για την Πατρίδα, κανένας να χαθή,
Ή να κρεμάση φούντα, για ξένον στο σπαθί.

Και όσοι προσκυνήσουν, δεν είναι πλιο εχθροί,
Αδέλφια μας θα γένουν, ας είναι κ' εθνικοί.
Μα όσοι θα τολμήσουν, αντίκρυ να σταθούν,
Εκείνοι και δικοί μας, αν είναι ας χαθούν.
Σουλλιώταις, και Μανιώταις, λιοντάρια ξακουστά,
Ώς πότε σταις σπηλαίς σας, κοιμάσθε σφαλιστά.
Μαυροβουνιού καπλάνια, Ολύμπου σταυραητοί,
Κι' Αγράφων τα ξευτέρια, γεννήτε μια ψυχή.
Ανδρείοι Μακεδόνες, ορμήσατε για μια,
Και αίμα των τυράννων, ρουφήστε σα θεριά.
Του Σάββα και Δουνάβου, αδέλφια Χριστιανοί,
Με τ' άρματα στο χέρι, καθ' ένας ας φανή.
Το αίμα σας ας βράση, με δίκαιον θυμόν,
Μικροί μεγάλ' ομώστε, τυράννου τον χαμόν.
Λεβέντες αντριωμένοι, Μαυροθαλασσινοί,
Ο βάρβαρος ως πότε, θε να σας τυραννή.
Μη καρτερήτε πλέον, ανίκητοι Λαζοί,
Χωθήτε στο μπογάζι, μ' εμάς κ' εσείς μαζί.
Δελφίνια της θαλάσσης, αζδέρια των Νησιών,
Σαν αστραπή χυθήτε, κτυπάτε τον εχθρόν.
Της Κρήτης, και της Νίδρας, θαλασσινά πουλιά,
Καιρός είν' της Πατρίδος, να κούστε την λαλιά.
Κι' όσ' είστε στην Αρμάδα, σαν άξια παιδιά,
Οι Νόμοι σάς προστάζουν, να βάλλετε φωτιά.
Μ' εμάς κ' εσείς Μαλτέζοι, γεννήτ' ένα κορμί,
Κατά της τυραννίας, ριχθήτε με ορμή.
Σας κράζει η Ελλάδα, σας θέλει σας πονεί,
Ζητά την συνδρομήν σας, με μητρικήν φωνή.

Τι στέκεις, Παζβαντζίουγλου, τόσον εκστατικός;
Τεινάξου στο Μπαλκάνι, φώλιασε σαν αητός.
Τους μπούφους, και κοράκους, καθόλου μη ψηφάς,
Με τον ραγιά ενώσου, αν θέλης να νικάς.
Σηλίστρα, και Μπραΐλα, Σμαήλι και Κυλί,
Μπενδέρι, και Χωτήνι, εσένα προσκαλεί.

Στρατεύματά σου στείλε, κ' εκείνα προσκυνούν,
Γιατί στην τυραννίαν, να ζήσουν δεν 'μπορούν.
Γγιουρτζή πλια μη κοιμάσαι, συκώσου με ορμήν,
Τον Μπρούσια να μοιάσης, έχεις την αφορμήν.
Και συ που στο Χαλέπι, ελεύθερα φρονείς,
Πασιά καιρόν μη χάνεις, στον κάμπον να φανής.
Με τα στρατεύματά σου, ευθύς να συκωθής,
Στης Πόλης τα φερμάνια, ποτέ να μη δοθής.
Του Μισιργιού ασλάνια, για πρώτη σας δουλιά,
Δικόν σας ένα Μπέι, κάμετε Βασιλιά.
Χαράτζι της Αιγύπτου, στην Πόλ' ας μη φανή,
Για να ψοφήσ' ο λύκος, οπού σας τυραννεί.
Με μια καρδιάν όλοι, μία γνώμην, μία ψυχή,
Κτυπάτε του τυράννου, την ρίζαν να χαθή.
Ν' ανάψωμεν μία φλόγα, σε όλην την Τουρκιά,
Να τρέξ' από την Μπόσνα, και ώς την Αραπιά.

Ψηλά στα μπαϊράκια, συκώστε τον Σταυρόν,
Και σαν αστροπελέκια, κτυπάτε τον εχθρόν.
Ποτέ μη στοχασθήτε, πως είναι δυνατός,
Καρδιοκτυπά και τρέμει, σαν τον λαγώ κι' αυτός.
Τρακόσιοι γκιρτζιαλίδες, τον έκαμαν να διή,
Πως δεν 'μπορεί με τόπια, μπροστά τους να ευγή.
Λοιπόν γιατί αργήτε, τι στέκεσθε νεκροί;
Ξυπνήσατε μην είσθε, ενάντιοι κ' εχθροί.
Πώς οι Προπάτορές μας, ορμούσαν σα θεριά,
Για την ελευθερίαν, πηδούσαν στη φωτιά.
Έτσι κ' ημείς, αδέλφια, ν' αρπάξωμεν για μια,
Τ' άρματα και να βγούμεν, απ' την πικρή σκλαβιά.
Να σφάξωμεν τους λύκους, που στον ζυγόν βαστούν,
Και Χριστιανούς, και Τούρκους, σκληρά τους τυραννούν.

Στεργιάς, και του πελάγου, να λάμψη ο Σταυρός,
Και στην δικαιοσύνην, να σκύψη ο εχθρός.
Ο Κόσμος να γλυτώση, απ' αυτήν την πληγή,
Κ' ελεύθεροι να ζώμεν, αδέλφια εις την Γη.

*Πέρασ μεν ώδε,
Η δε αυ πράξις τέρας.*